

ГРОЗДАНА.

И азъ видѣхъ, че Софія никога не ся голѣмее за туй що знае. Ако да бѣхъ была азъ толко казала, щехъ да съмъ твърдѣ на голѣмо.

УЧИТЕЛКА.

Такава можехте да бѣдете прѣди два месеца; но сега азъ сѣкамъ че сте ся поправила. Софія имаше право дѣто ся не държи на голѣмо като разясни тази баснѣ: Туй доказва, че тя запомнува добрѣ; по туй памтене не иде отъ неѣ самѣ, туй е една Божія дарба.

ГРОЗДАНА.

Азъ знаѣхъ, че памтението е Божія дарба, но и йното прилѣжаніе въ успѣха ѣ заслужва голѣмы похвалы.

СОФІЯ, (кашо прѣгърна Грозданѣ).

Твърдѣ сте добра, драга моя пріятелко, като имате за мене таково добро мнѣніе.

УЧИТЕЛКА.

Много ся радвамъ като глѣдамъ Грозданѣ тъй поправена: Другоѣ, драга моя, вый щехте да бѣдете наскърбена и щехте да завидите на памтението и на прилѣжаніето на другаркѣтъ ви; днесъ вы прави туй радостна, и сте благодарна. Като поправихте голѣмството си, вый разгонихте завистьтъ и сячкытъ жалости, които ви тя причиняваше; вый ся обыкнахте отъ вашытъ другаркы, които желяхтъ често да вы виждатъ, защото вмѣсто да ги поврѣждавате, вый ся не занимавате, освенъ да имъ приказвате нѣща благо-